

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SOARELUI RĂSARE (II)

de Silvia Constantinescu

Cred că este potrivit ca, înainte de a continua să vă povestesc despre călătoria minunată în Japonia, să explic de ce numesc Japonia "Țara Soarelui Răsare", chiar dacă cei mai mulți dintre dvs. cunosc aceasta. Numele oficial al Japoniei astăzi este Nihon. Însă unul din primele nume pe care le-a avut Japonia a fost Yamato. Această denumire avea și un epitet Hi no moto, care înseamnă "izvorul soarelui", "locul de unde răsare soarele". Când Japonia și-a început relații diplomatice cu China, în timpul dinastiei Tang (608-918 d.H.), a folosit Hi no moto, ca numele țării în scrisorile diplomatice trimise Chinei. Aceste scrisori erau scrise în chineză. Citirea chineză a lui Hi no moto, este Nippon. Încă din perioada Heian (784-1184), această denumire chineză a îndepărtat vechea denumire de Yamato chiar și în Japonia, Nippon devenind denumirea acceptată și de japonezi. Nihon este o transformare mai târzie a sunetului p în h.

Primirea darului – călătoria în Japonia - ne-a creat acum o serie de probleme de planificare a călătoriei la care nu ne așteptam. O excursie organizată de vreo agenție de turism are avantajul că tot programul este aranjat de această agenție: transport și hotel, muzee sau locuri interesante de văzut; mai înseamnă, mai ales, că au deja cunoștințe despre modul cum se rezolvă la fața locului toate detaliile. Acestea ar fi aspectele pozitive. Aspectul negativ al unei excursii organizate de agenții de turism este că posibilitatea să vezi locurile care te interesează în ritmul care ți se potrivește, este redusă. Agenția Japoneză de Turism din Stockholm organiza o excursie de 12 zile, la prețul circa 21.700 de coroane de persoană, care includea avion, hotel trei stele pentru 10 nopți și abonamentul de tren în interiorul Japoniei; la aceasta se mai adăuga masa. Vizitele erau planificate astfel: zilele 1-3, călătoria și vizită în Tokyo - o vizită prin oraș, la piața de pește, la templul Meiji și la Bazarul Oriental; zilele 5-6, o călătorie la Hakone, unde să te scalzi în lacuri vulcanice și să vizitezi parcul național; zilele 7-8 vizită la Nara, un mic orașel unde este o stație de poștă importantă, și abia zilele 9-10 erau rezervate pentru Kyoto, unde se face și o vizită în oraș cu autocarul, la catelului Nijo și a cartierului Gion, iar ziua 11 vizitarea Narei. Am trecut prin acest program de excursie numai ca să demonstrez că o excursie organizată costă mulți bani, că nu are ca itinerar chiar cele mai interesante locuri, dar și că nu-ți dă posibilitatea să vezi muzee și alte locuri de cultură, dacă ești interesat de așa ceva; nu-ți dă posibilitatea să te amesteci printre japonezi, să-i vezi de aproape. Și mai ales să faci greșelile tale, de care să te amuzi după ce ai ieșit cu bine din ele.

Noi nu facem o excursie printr-o agenție de voiaj, ci trebuie să n-o planificăm singuri, așa cum doream noi. Noi însă nu avem nici cea mai mică idee de lucrurile practice. Era, desigur, o încercare temerară, dar adulții cum suntem și plecând de la cunoștințele pe care teoretic le aveam despre Japonia și oamenii ei, consideram că ne vom descurca. Ce locuri să vedem, ce mijloace de locomotie să folosim în călătoriile în țară, care sunt prețurile la mâncare, transport, etc., erau întrebări care ne năpădeau. Răspunsul la astfel de întrebări le găseam parțial în cărțile lui Chiko Fujio Düring despre cultura și istoria Japoniei, sau în minunata "We Japanese". Nu pot să nu mă opresc și să descriu această carte care se numește: "We Japanese – being descriptions of many of the customs, manners, ceremonies, festivals, arts and crafts of the Japanese, besides numerous other subjects", cu adăugirea "Dedicated to all Past, Present and Future Visitors to Japan". Cartea, cu 600 de pagini și 889 ilustrații, este tipărită foarte îngrijit pe hârtie de orez extrem de fină, cu o legătură stil japonez, păstrată într-o casetă care se închide cu un buton de fildeș, a fost editată de Fujiya Hotel, LTD și dăruită vizitatorilor acestui hotel cu dorința "to see the true spirits of the Japanese, who are at heart as honest and

peaceful as any other nations of world because they also are a race which God has created. Prima ediție a apărut în 1934 și ultima în 1950. Eu am primit în dar de ziua mea de naștere acum câțiva ani, de la soțul meu, un exemplar al ediției din 1949 - dar pe care l-am apreciat mai mult decât o bijuterie. Ceea ce face nemaipomenită această carte este faptul că pe o singură pagină este prezentat un subiect ("With a few exception each subject is complete on one page"). Ea începe cu prezentarea steagului Japoniei, apoi a imnului național, a fizionomiei japonezului, și continuă cu superstiții japoneze, despre gravură, despre poduri, despre oglinzi – despre tot ce este tipic japonez. Indicația "Dedicated to all Past, Present and Future Visitors to Japan" lasă de înțeles că Japonia și japonezii nu vor fi atinși prea mult de schimbările survenite în restul lumii, ci ei vor continua să fie cum au fost în trecut, și în viitor. Aceste cărți vechi ne dădeau informații valoroase în ceea ce privește tradițiile, istoria, arta japoneză, dar ca turiști aveam nevoie și de informații despre viața de azi din Japonia. Am început alergătura prin librării, căci doream un ghid cu informații recente. Trebuie să recunosc că am găsit destul de multe ghiduri, în engleză, cu multe poze mari și frumoase, dar spre surprinderea noastră conțineau informațiile pe care le aveam deja în cărțile lui Cheiko Fujio sau în "We Japanese". Noi vrem ceva nou, care să prezinte Tokyo, Kyoto, Kamakura, Nara, orașele pe care aveam de gând să le vizităm, sistematic, pas cu pas. Și minunea s-a întâmplat!

Într-o zi pe la începutul lui februarie, soțul meu a venit acasă cu o carete pe care mi-a arătat-o cu emoție: "Första Klass reseguider - Japonia" (Ghid de clasa 1 – Japonia). Abia apărută, această carte îndeplinea toate dorințele noastre: descria Japonia pas cu pas! Conținea hărți cu localizarea monumentelor sau locurilor interesante de văzut, descria monumente, dădea programul de deschidere al acestora, adresa, numărul de telefon, prețul unui bilet de intrare, ce autobuze sau linii de metrou ajung în apropierea monumentului respectiv, dădea informații despre hotelurile și restaurantele și alte o mie și una de indicații practice. O ediție splendidă! Totul prezentat în 408 pagini. Bogat și frumos ilustrată! Dar cum nimic nu este perfect pe lume, și acest ghid are un neajuns: literale erau așa de mici, că nu le-am putut citi decât cu lupa! (Cu mult mai mici decât acestea folosite de CURIERUL ROMÂNESC, care sunt corp 8). Între timp, fetița noastră Anne-Marie, care fusese plecată în Anglia, a găsit la Londra "Eyewitness Travell Guides – Japan, 2001", același ghid de fapt, dar în engleză. Și ca să ne facă o bucurie, ne-a făcut cadou ghidul, fără să știe că noi îl cămpărasem deja în suedeze. Aveam acum fiecare exemplarul său. Și ne-am apucat de citit. Doream ca în 8 zile să vedem cât putem de mult, convinși fiind că o astfel de excursie n-o vom mai repeta. Experiența anterioară a altor excursii ne învățase că trebuie să facem o planificare cât mai amănunțită înainte de a fi la fața locului, dacă doream să cuprindem în călătorie cât mai multe obiective. Știam că birourile turistice ale diferitelor țări au tot felul de pliante care pot aduce informații noi, dar și că angajații acestor birouri pot veni cu informații prețioase. De aceea am sunat la Biroul de Turism Japonez și am reținut un timp pentru a sta de vorbă cu un expert. Ne interesa cât costă un bilet de tren între diverse orașe, care este cea mai convenabilă linie ferată, cât costă un bilet de metrou, cât costă un taxi, cât costă mâncarea și multe, multe alte lucruri. Trebuie să specific aici că toate aceste informații de preț erau mai mult decât necesare, căci citisem în materialele studiate că în Japonia nu se agreează carte de credit, decât în marile magazine, comerciantul japonez vrea să-i plătești cu bani gheață! Aceasta însemna că trebuia să ne calculăm aproape exact ce bani trebuie să avem cu noi. La Biroul de Turism

Japonez din Stockholm am întâlnit-o pe Kajsa Carlsson, o suedeză cu o răbdare de înger. Kajsa ne-a spus că dacă vrem să călătorim în interiorul Japoniei trebuie să cumpărăm un abonament de tren "Japan Rail Pass", de 7 zile, cu care ai voie să mergi cu Shincansen-ul cât de mult vrei în această perioadă, abonament care se cumpără numai din afara Japoniei și al cărui preț este foarte scăzut: costă la fel de mult cât o singură călătorie tur-retur Tokyo-Kyoto, dacă am fi cumpărat biletul în Japonia; ori noi doream să mergem în 4-5 localități. Kajsa Carlsson ne-a mai spus cum să folosim metroul sau taxiulul, ce mâncare seamănă cu cea suedeză, ce să mâncăm și ce nu, și multe, multe alte informații care au valorat aur. Ne-a dat și un brat de pliante despre Japonia. După discuția cu Kajsa ne-am așezat la masă, cu creionul în mână și hâria în față, și înconjuțați de cărți și pliante, am început planificarea. Din literatura consultată aflasem că cea mai bună perioadă pentru excursie era începutul lunii mai, când tocmai înflorea azaleele și nici nu ploua. Din păcate era și cea mai scumpă perioadă! Trebuiau rezervate din timp locurile la hotel, iar biletele de avion corelate cu rezervarea de la hotel, tocmai pentru că perioada pe care o aleseam era foarte solicitată și riscam să nu găsim fie loc la hotel, fie la avion. Marc, care se afla la antrenament la Star City, la Moscova, încercase prin e-mail să intre în legătură cu hotelul Marriott din Tokyo și cu American Airline ca să rezerve cameră la hotel și bilete de avion pentru 30 aprilie - 8 mai. Și dacă legătura cu hotelul s-a făcut repede și fără probleme, cu American Airline a fost imposibil să intre în contact. S-a hotărât să sune la ei, dar nici asta n-a fost ușor, pentru că la telefon răspundea un robot. După multe "discuții" cu robotul de la American Airline fără rezultat, s-a întâmplat un alt fel de "minune" – robotul s-a defectat și astfel Marc a putut sta de vorbă cu o persoană în carne și oase: în câteva minute a făcut rezervația. Marc a terminat antrenamentul la City Star la sfârșitul lunii februarie și în drum spre Houston a trecut pe acasă 2 zile; de aici a controlat încă odată că rezervația este făcută. Mai era de pus la punct un detaliu foarte important: eu am diabet și soțul meu este alergic la o groază de alimente. Și pentru că era vorba de o călătorie lungă, trebuia să anunțăm ca mâncarea pe avion să fie pentru un diabetic și alta să nu aibe nuci, etc. O fi perseverarea diabolică, dar dă rezultate! În 30 aprilie la 9:55 trebuia să decolăm de la Arlanda și să ajungem la Tokyo, la Nara, pe 1 mai, la 7:55. Conform planificării noastre, trebuia să reușim ca în aceeași zi să vizităm Palatul Imperial din Tokyo, Mikimoto - celebrul magazin de perle, să aruncăm o privire prin magazine; pe 2-3 mai programasem să plecăm la Kyoto, unde să înnoptăm și unde să vizităm Palatul Imperial, castelul Nijo, Pavilionul de Aur și pe cel de Argint, Muzeul Național, templul Ryoan ji (unde să vedem grădina Zen), să facem o plimbare în cartierul Gion și să vedem un spectacol de teatru no; a doua zi să plecăm la Nara, unde să vizităm templul Isuien și Muzeul Național; să ne întorcem la Kyoto, unde să vizităm muzeul orașului Kyoto, să ajungem la Aleea Filozofilor și înainte de ora 10 seara să luăm ultimul tren înapoi la Tokyo; în 4 mai programasem o zi la Kamakura, unde să vizităm templele Engaku-ji, Hachiman-gu, muzeul orașului și, bine-nțele, Marele Buddha; ziua de 5 mai o rezervasem călătoriei la Nikko, la mausoleul lui Ieyasu Tokugawa, care se întinde pe o suprafață de 1200 m²; pe 6-7 mai planificasem să rămânem în Tokyo, unde să vizităm templul Asakusa, parcul Ueno, Biblioteca Națională, Muzeul Național, Bazarul Oriental, să vedem un spectacol de kabuki, să întâlnim prieteni și, bine-nțele, să intrăm prin câteva magazine ca să cumpărăm daruri pentru copii.

Se potrivește socoteala de acasă cu cea din târg?

(Continuare în numărul următor.)